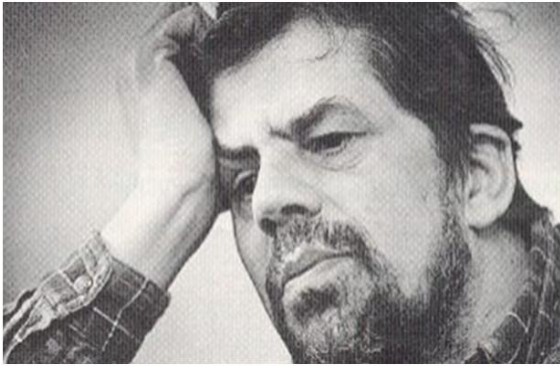

Acteur Joost Prinsen : 'Bridge staat nog in de babyschoenen'

Al ruim 43 jaar omhelzen bridge en Joost Prinsen elkaar innig. Een voorbestemde liefde, want bridge zat standaard in het opvoedingspakket. Prinsen heeft zich er nadien nooit los van kunnen maken. Bridge moet overigens in zijn ogen nog jaren rijpen. 'Bridge staat niet in de kinderschoenen, maar in babyschoenen.'

Als jochie droomde Joost Prinsen van een prachtige loopbaan als profvoetballer, maar het lot rolde genadeloos met de bal mee. De bovennatuurlijke capaciteiten van een jongetje uit de buurt verstoorden de mooie mijmeringen op wrede wijze. Louki Chatrou heette hij. 'Zijn rechterpass was beter, hij rende harder, in alles was hij beter. Een verschrikkelijke desillusie', zo liet Joost Prinsen zich eens in een interview ontvallen. Prinsen beoefende ook andere sporten, maar hij was daarin evenwel geen uitblinker. 'Voetbal was het voornaamste, de rest hield niet over', aldus Prinsen, die wel enige aanleg bleek te hebben voor bridge. Thuis in Halfweg, een dorpje dat ook letterlijk halverwege is gesitueerd tussen Amsterdam en Haarlem, grijpt Prinsen terug naar zijn jeugd.

'Ik bridge sinds mijn zevende of achtste jaar. Mijn moeder vond dat het een onderdeel moest zijn van de opvoeding. Alle zes de kinderen deden aan bridge. Ik had er iets meer aanleg voor dan m'n broers en zussen. Op zondag werd er altijd na de hoogmis gespeeld. M'n moeder speelde Weens, een systeem waarbij bijvoorbeeld 1SA een punt of achttien was, ongeacht de verdeling. Twee klaveren was dan een verplicht antwoord als een soort 'relay' waarna de openaar z'n hand verder moest omschrijven.'

In de intieme sfeer kreeg Prinsen weliswaar de alom verkondigde wijsheden mee als tweede hand laag, derde man zo hoog die kan, honneur op honneur en door de sterke hand heen spelen, maar bij het Amsterdamse Hok (op het Leidseplein) ontdekte hij pas het ware bridge.

Omdat acteren in z'n bloed zat - Prinsen heeft ooit de uitspraak gedaan dat het vak van acteur er al vanaf z'n nulde jaar in zat - verruilde hij aan het begin van de jaren zestig het Brabantse land voor Amsterdam.

'Een overeenkomst tussen bridge en acteren is concentratie.'

'Een roemruchte club toch, dat Hok', stelt Prinsen. 'Eigenlijk was het eerst een koffiehuis, later is het een club geworden. Die mensen deden niets anders dan kaarten. Dag en nacht. Bridge, toepen, bonken. Het was in die tijd een club van dertien leden. Om beurten bekleedden ze een bestuursfunctie. In het jaar dat ik voorzitter was, werd de club ingedeeld in ambitieuze en niet-ambitieuze leden'.

Hok werkte als een magneet op Prinsen. Tijdens een musical in het De la Mar theater kon hij zelfs de verleiding niet weerstaan eventjes te bridgen in het lokaal van Hok, dat schuin tegenover het theater was gelegen, 'Tijdens die musical had ik ongeveer vijftig minuten waarin ik niet hoefde te spelen. Dus ging ik even naar de overkant.' Kan hij zich aan de tafel dan net zo uitleven als op hét toneel? 'Ach, je hélemaal geven tijdens een toneelstuk is een betrekkelijk gegeven. Je moet dat geven wat een bepaalde scene vereist. En als je een overeenkomst wilt weten tussen bridge en acteren, dan is dat concentratie. De rol van dummy? Nee, het bestaat niet dat je de hele avond dummy bent. Ha, anders moet je maar zorgen dat je geen dummy bent.'

De acteur vlijt zich neer op de bank en duikt met weemoed een herinnering op uit zijn periode bij Hok. 'Ik moet ineens denken aan De Knoert, ténminste zo werd hij genoemd. Man van het eerste uur bij Hok. We gingen een keer bij Gerhard Beens 's nachts kaarten. De Knoert moest de trap op, maar het licht was kapot. Beens zei: " Als je tot vijftien telt bij de treden, ben je boven."

Toen zei De Knoert: "Maar ik kan maar tot dertien tellen. De Knoert had alles opgeofferd voor bridge, z'n zaak, z'n huwelijk, z'n gezin, alles. Prinsen: 'Ik heb hem ooit horen zeggen: "M'n huwelijk is drie sans, vier down... kwetsbaar gedubbeld, hoor."

Prinsen schildert zich trouwens zeker niet af als een gedreven speler. 'Bridge heb ik altijd als een afleiding beschouwd. Ik ben nooit echt fanatiek geweest. Bridge op ... amateurniveau moet je zien als niet meer dan een hobby

'Bridge is een hobby. Als je er meer in wilt zien dan ben je er niet best aan toe.'

Als je er meer in wilt zien, wat ik ooit heb gehad, dan ben je er niet best aan toe. Ach, het mooie van bridge... ik vind het mooi om met goede spelers aan tafel te spelen. Het enige waar ik een hekel aan heb, is een partner die zelf wil spelen. Als ze rechts één klaveren openen en mijn partner heeft vijftien punten, een singleton klaveren en drie vierkaarten en hij zegt één schoppen, nou, dan zit je daar misschien met je singleton schoppen tegenover. Ik kan er treurig om worden', zegt Prinsen, die in het verleden eens vijf wedstrijden speelde in de tweede divisie. 'Eigenlijk is de hoofdklasse het hoogste niveau dat ik heb gehaald. Nu speel ik geen competitie, te druk met toneel. In het begin van het seizoen wil ik nog wel één of twee keer per week spelen.'

Met behulp van Acol ('alles was echt in het systeem, verder Stayman en Jacoby en zo, niks bijzonders') rukte Prinsen destijds op tot boven de middenmoot. Kees Tammens, Max Rebattu jr., Eddie Roosnek, Carol van Oppen, Gerrit de Boer, hij heeft ze talloze malen ontmoet aan de bridgetafel. Met Ton Schipperheyn vormde Prinsen een jaar of acht geleden een paar tijdens een wedstrijd tussen bekende Nederlanders en Engeland.

'Mieke Telkamp speelde, geloof ik, met Dijkstal van de VVD en ik met Schipperheyn. Als je dan de resultaten zag en je keek naar de beoordeling van de spellen, dacht je dat je een heel andere wedstrijd had gespeeld dan zij. Al die bekende Nederlanders die briden, kunnen er niets van', vertelt Prinsen, die absoluut niet pretendeert een topspeler te zijn.

'Ik ben een behoorlijke speler, boven het gemiddelde, maar ik ben geen expert. Daar heb ik de tijd en toch ook de aanleg niet voor. Als ik rustig zit en me concentreer, kan ik een aardig spelletje op tafel leggen.' Voor wat dit betreft noemt hij 'timing' als z'n kracht bij bridge. 'Je moet altijd het verkeerde doen op het goede moment, dat is ook het geheim van de goede pokerspeler. Ja, misschien is dat wel een kwestie van aanvoelen. Ik laat me ook niet imponeren door een achterstand. Dat is ook m'n sterke punt bij robberbridge. Het staat ergens in een boek van Mike Lawrence beschreven, zo van: nu moet ik een goed resultaat behalen, dus ik ga eens iets anders doen in een spel. En dan kom je na afloop tot de conclusie dat je precies op dat spel het toernooi hebt verloren. Had je nou maar 'gewoon' gedaan, was er niets aan de hand geweest.'